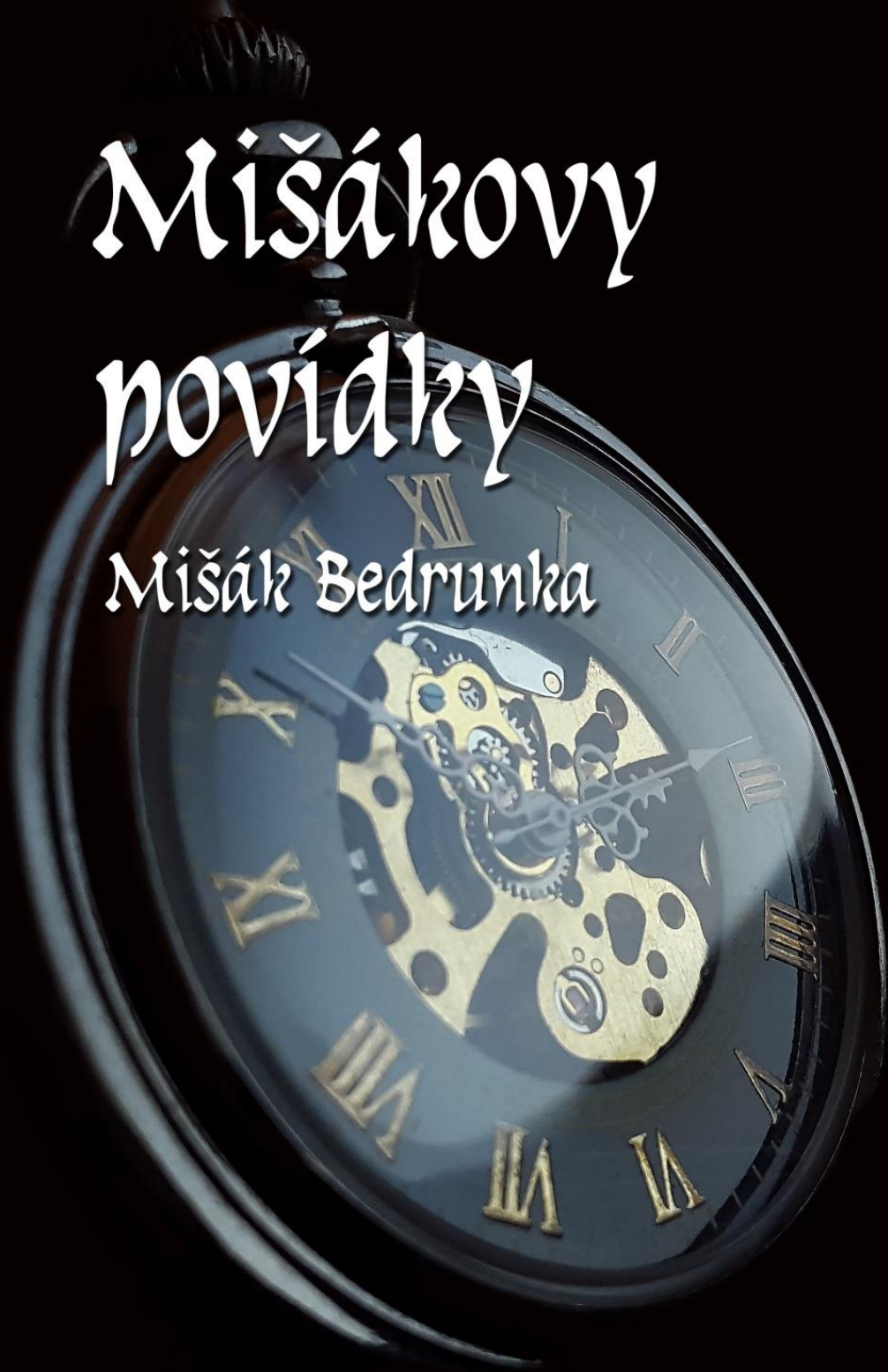

Mišákovy povídky

Mišák Bedrunka

Mišák Bedrunka

Mišákovy povídky

Loterie smrti

začátek pásky

Zdravím vás. Jsem Aedwyn Cen a pracuji jako odklízeč mrtvol.

To, co právě uslyšíte, je průběh mého vyšetřování systému, který zabráňuje přelidnění lidstva. Pokud to právě posloucháte, je možné, že již nejsem mezi živýma.

Jména zde nejsou uvedena z důvodu bezpečnosti ostatních. Pokud přeci jen nějaká uvedu, jsou to pouze přezdívky.

Hlasová zpráva číslo Jedna: Začátek

Je rok 3413 a jedna hodina odpoledne, slunce svítí a obloha je jen lehce zatažená pár mraky. Vítr fouká všude okolo a unáší pytlík do dálky. Chvilé jako stvořená pro lenošení na zahradě s rodinou. Tuto idylku však naruší moje hlasité povzdechnutí, neboť několik metrů přede mnou spadne jedna žena náhle k zemi.

„Samá práce zase,“ zakleju, když se k ní skláním. Je mrtvá a mou prací je uklidit její tělo a informovat o smrti rodinu. Nikdo z kolemjdoucích se ani nepodívá a v klidu jde dál, protože to v naší době je zcela normální. Nikoho nepřekvapí, když muž či žena, nebo dokonce dítě vedle něj náhle umře a padne mu k nohám, ať už v obchodě, hromadné dopravě nebo na školní besídce. Když jsem zmínil dopravu, měl bych dodat, že vše je řízeno počítačem, aby se předcházelo nehodám.

Jde totiž o způsob, jak zamezit přelidnění planety. Vědci vytvořili plyn, který dává lidem imunitu vůči nemocem a velmi prodlužuje dlouhověkost, téměř k nesmrtelnosti. Spíše by se mělo říct, že nestárnou a na věku čtyřiceti let se „zastaví“. Jediná stinná stránka je právě ona náhlá smrt, která může přijít kdekoliv a kdykoliv. Nikdo není před ní chráněn. Tedy aspoň to tak vypadá.

Hlasová zpráva číslo Dvě: Podivná smrt

Zatímco prohledávám mrtvé tělo, dochází mi, že tento den to je již pátá žena v řadě ve věku 30 let. Samozřejmě to může být jen náhoda a ostatní odklízeči mrtvol měli třeba samé muže, ale tato žena nemá u sebe žádný doklad. To se stává výjimečně, ale stále se to stát může. Například nechala doklady doma nebo někde vytratila, případně prostě chtěla přidělat práci nám pracujícím pro stát. Odnáším ji tedy do nejbližší nemocnice, kde se pokusí zjistit její identitu pomocí DNA a poté pomocí fotky na internetu.

Testy DNA nic neodhalí a na fotku se ozve pouze jeden člen rodiny a to ještě v

anonymitě, protože si přeje mluvit s tím, kdo ohledal a odklidil mrtvé tělo. Tuto žádost jsem zažil poprvé, a to v ní jsem přes sedmdesát let. Dokonce ani žádný z kolegů o tom neslyšel.

Hned druhý den jsem došel na domluvenou schůzku s anonymem v parku. Zdál se vystrašený a stále se ohlížel okolo sebe, jako by něco provedl, i když v dnešní době byli zločiny téměř vzácností. Opatrně jsem se k němu tedy přiblížil a položil ruku na rameno, což ho evidentně rozrušilo a málem mě udeřil. Když jsem mu vysvětlil, že to já jsem odklidil onu ženu, omluvil se mi a opět se rozhlédl, což opakoval před každou větou, co vyslovil.

Během rozhovoru mi řekl plno zbytečných věcí ohledně jeho života a jen pár k mrtvé ženě. K té mi řekl, že se jmenovala Elyra a kdysi pracovala na výzkumu dlouhověkosti. Podle jeho slov byla jednou z těch, kdo stvořili nynější svět.

Když to vypadalo, že mi řekl vše a chystal jsem se odejít, víc zvažněl a díval se mi do

očí se slovy: „Je tu ještě něco, co Vám chci... ne, co Vám musím říct,“ naposledy se rozhlídnul a poté se ke mně naklonil se ztišením hlasem, „Nevím, zda dělám dobrou věc a zda Vám mohu věřit, ale ta smrt není náhodná. Vše je plánované tak, aby to vypadalo jako náhoda. Elyra byla proti a chtěla to zamezit, proto jste u ní nenašli žádné doklady.“ Nechtěl jsem, ale trochu jsem se musel zasmát, neboť mi to přišlo jako vtipná historka. „Vy mi nevěříte...“ stáhne rukáv a ukáže zápěstí, kde je symbol pro raka ze zvěrokruhu. „Vidíte? Měla stejný symbol na zápěstí, že ano?“ poté se otočil a odešel, přičemž se opět ohlížel okolo sebe.

Měl pravdu, skutečně ho tam měla také. Ale jaká je mezi nima spojitost? Byl snad zapojen též do výzkumu? Nebo je to nějaká skupina?

Hlasová zpráva číslo Tři: Pátrání

Několik dní mi to vrtalo hlavou, tak jsem si zapisoval, zda umírají více muži či ženy a poté i zaměstnání. Děti jsem si nezapisoval, protože ty byly málokdy. Nic neobvyklého to neukázalo, tak jsem nad tím mávnul rukou, ale i tak jsem nad tím přemýšlel a tak jsem se rozhodl využít své možnosti nakouknout do nemocničních záznamů o úmrtnosti. Z krátkodobého hlediska sice nebylo nic divného, ale z dlouhodobého to bylo divné. Očekával jsem, že práce jako je dělník, zedník a jiné nebezpečné nebo početné

zaměstnání budou v převaze. Ale že za dobu pěti let umřeli jen čtyři politici a sedm ředitelů firem, bylo divné.

Čím hlouběji jsem se ponořoval do pátrání v minulosti, tím více mi bylo jasné, že to není jen o náhodě. Především šlo o peníze. Během deseti let neumřel ani zlomek členů bohatých rodin. Pár takových žilo dokonce tak dlouho, že mohli zažít ještě dobu před tímto systémem, což bylo přes šest set let.

Bylo jasné, co musím podniknout dál. Zjistit něco o symbolu raka, záhadné ženě Elyře a o anonymovi, který mi dal všechny tyto informace. Jen je otázkou, kde začít? Na internetu sice seženu většinu informací, ale stejně tak se odhalím a mohou mě snadno dopadnout. A i kdyby se mi to podařilo, řekne mi více?

Prozatím musím být opatrný. Nesmím do toho zatáhnout svou rodinu. Proto nahrávám všechno na tyto pásky, které pečlivě ukrývám.

Hlasová zpráva číslo Čtyři: Symbol raka a „Vylepšení“

Trvalo mi téměř tři měsíce najít jejich skupinu a dostat se k nim, aniž bych zanedbal svou práci či rodinu. Bylo to opravdu obtížné, neboť nevěřili nikomu, kdo pracoval pro stát, jako já. Avšak obdržené informace mi za to stály.

Sice mezi nimi byly i nepodstatné, jako třeba ta, že onen symbol raka je lehčí verze starého symbolu Ying-Yang, což v tomto případě znamenalo navrácení klidskosti a plno dalších. Ale pro mě podstatné informace byly ty ohledně výzkumu. Ukázalo se, že tato skupina je tvořená především členy rodiny výzkumníků, kteří byli sice pro verzi s náhodným výběrem, kdo umře, ale byli proti „vylepšení“.

„Vylepšením“ bylo myšleno to, že by se dalo kontrolovat, kdo kdy umře. Původně to bylo zamýšleno tak, že by se vynechaly děti a těhotné ženy. Pod touto záminkou to vlastně i prošlo, ale pravda byla jiná. Udělali to pro peníze. Bohatí lidé si tak mohli zaplatit delší život, zatímco chudí umírali a to se drtivě většině výzkumníků nelíbilo a tak byli pozabíjeni svým vlastním plynem mezi prvními. Pozůstalé rodiny a ti, co se tomuto osudu vyhnuli, vytvořili tuto skupinu a hledali způsob, jak zvrátit tento systém. Hledali mě.

Hlasová zpráva číslo Pět: Odhalení pravdy

Skupina mi sice dala všechny potřebné informace o poloze místa, kde se nachází onen přístroj a i klíče s kódy, abych se tam snadno dostal, ale i tak mi to zabralo téměř další měsíc. Když konečně přišel ten den, šel jsem normálně do své práce a během pochůzky členové nafilmovali smrt, a když jsem odklízел tělo, přijeli pro mě a naložili nás oba.

Cestou, než mě vyložili několik kilometrů od daného místa, mi dali poslední rady a potřebné informace. „Neumírejte, dokud neumřete,“ byla snad nejlepší a nejvtipnější rada, kterou mi dali při rozloučení. Po výstupu z auta ihned odjeli a já tam zůstal sám.

Stále jsem měl spoustu času si to rozmyslet a vrátit se domů k rodině, ale neudělal jsem to a prošel vstupními dveřmi. Bylo to lehčí, než jsem čekal, protože zde nebyla žádná ochranka. Za dveřmi bylo vidět plno obřích kapslí s plynem, který byl veden pomocí trubek nahoru do stropu. Avšak na každé z nich byla možnost k napsání kódu.

„Proč? Nemá to být náhodně?“ řeknu si pro sebe a dojdou ke schodům, po kterých vyjdu k dalším dveřím.

Zde je potřeba karta a otisk prstu. Naštěstí i na to skupina myslela a tak zde mám několik otisků. Po pěti pokusech mi to vyjde a dveře se otevřou. Překvapí mě, že zde není zatuchlý vzduch, ale čerstvý, aniž by poblíž byla ventilace. Stejně tak je všude uklizeno, žádné známky o tom, že by to bylo opuštěné. Jistě, musí doplňovat plyn do ovzduší, ale i tak je tu moc uklizeno.

Cestou vidím čím dál více kapslí, až se mi zdá, že chodím v kruhu. Zvenku to vypadá mnohem menší. Po několika minutách konečně dorazím k posledním dveřím a přiložím k nim ucho, zda něco neuslyším. Všude je takové ticho, že téměř slyším své srdce, které zběsile buší, když v tom se dveře otevřou.

Dopadnu na kolena dovnitř a rukama se podepřu tak, abych se mohl rozhlédnout po místnosti. Je prázdná, takže dveře byli nejspíš pootevřené od nějakého nepozorného pracovníka. Avšak to, co uvidím, mi vezme dech.

Vidím něco, co vypadá jako obří počítač. Jsou zde desítky, možná stovky monitorů a na každém z nich jiný člověk, který během několika málo sekund umře. Chvilí na to nevěřícně koukám, ale zvednu se a dojdu až ke stolu, který se táhne podél celé zdi. Je zde hromada tlačítek a zápisků, ze kterých pochopím, jak to funguje. Ta smrt není vybíraná náhodně, což mi potvrdila i skupina, ale je tu ještě jedna zásadní věc, kterou nezjistili ani oni. Ten systém umožňuje hazard, je to loterie. Loterie smrti.

Hlasová zpráva číslo Šest: Útěk a rozloučení

„Mám všechny potřebné informace, měli jste pravdu,“ zavolám členům skupiny, zatímco se vracím ven, „Měli jste pravdu, je to...“ nedokončím větu, protože uslyším výstřel a sotva udržím nahrávací pásku. Nemám čas se rozhlížet a tak ihned běžím ze schodů směrem

ven. Nevím, odkud přesně po mně střílí, takže jim možná vběhnu do pasti, ale to teď nemám čas řešit. Nemohou moc střílet kvůli kapslím s plynem, neboť může vybuchnout, ale i tak mě jedna střela zasáhne do ramene a já vykřiknu, přičemž i stisknu zařízení. Jen doufám, že se moc neporouchá a půjde vše přehrát.

Když konečně vběhnu ven, oslní mě slunce a tak chvíli běžím naslepo, díky čemuž mě zasáhnou do nohy a já padnu na zem. V dálce uvidím auto skupiny a tak seberu poslední síly, abych k nim doběhl a dal jim pásku. Ještě rychle nahraju poslední rozloučení pro svou rodinu a hodím pásku k nim, poté ucítím poslední výstřel v hrudi a před očima se mi zatemní.

„Omlouvám se, že jsem se s vámi řádně nerozloučil... miluju vás... sbo---“

šumění a konec pásky

Vize smrti

Kolečka transportního vozíku drncají po dlaždičkách nemocniční chodby a dávají tak najevo, že přibyl další pacient. Pro Sabinu, normální šestnáctiletou dívku, která trpěla vrozenou vadou srdce, byl tento zvuk nepříjemný. Sice strávila v nemocnici již druhý týden, nemohla si však na něj zvyknout.

„Další dneska už ne, prosím,“ řekne polohlasem a zacpe si uši, „Ještě nebyl ani oběd a už to je minimálně pátý pacient,“ pokračuje rozmrzele. Není se čemu divit, neboť ji takto vzbudili kolem páté ráno.

Starší paní, které může být tak sedmdesát, se na ni usměje: „Neboj se, dívenko. Jsi mladá a brzy se uzdravíš,“ ošklivě si odkašle a úsměv ji zmizí z tváře, „Za pár dní tě pustí domů, zatímco mě si tu nechají ještě delší dobu na pozorování.“

„Jak dlouho zde vlastně ležíte? Víím, že jste tu byla přede mnou,“ zeptá se zvědavě, ale hned se omluví: „Promiňte, nebyla to vhodná otázka.“

„Vy mladí jste tak zbrklý,“ pokusí se o smích, ale místo toho opět jen zakašle, „Už tu nějaký ten pátek ležím,“ položí hlavu hluboko do polštáře a zavře oči, „Vlastně už ztrácím naději, že mě pustí domů.“

Sabina se posadí, aby na ni lépe viděla, a začne jí oponovat: „Co to říkáte? Proč by Vás nepustili domů?“

„Mám svůj věk a život za sebou,“ odpoví stařenka klidně, smířená se smrtí, „Navíc nemám ke komu se vrátit. Jsem vdova a zbytek rodiny je daleko na to, abych za nimi mohla jet.“

„Aha, to mi je líto,“ svěsí hlavu a koukne na peřinu.

„Tak ty máš ke komu se vrátit, ne?“ pootočí hlavu, „Sabina ti říkají, že?“

Ta jen přikývne: „Mám a ano, říkají mi Sabina. Pro přátele jsem Sabča,“ usměje se a koukne jí do očí.

„Ráda bych si s tebou ještě povídala, ale chce se mi spát,“ řekne potichu a zavře oči.

„Chápu to,“ odpoví Sabina a také si lehne, poté se převalí na bok a koukne z okna ven.

Pohled na listy vlající ve větru ji přišel hypnotický, ale zároveň uklidňující. Díky tomu je sledovala téměř pět minut v kuse, dokud si nevšimla divné osoby. Byla to mužská postava, jež vypadala jako ostatní doktoři, jediný rozdíl byl v roušce, kterou měla přes ústa. Stála poblíž stařenky, se kterou si Sabina ještě před chvílí povídala.

„Dobrý den,“ slušně pozdraví, ale záhadný doktor jen stojí a mlčí, zatímco sleduje spící stařenku, jak v klidu oddechuje, „Ehm...“ zamručí a zamračí se.

Zhruba po minutě zírání beze slova odejde a Sabina jej stále sleduje. Přitom si všimne, že na chodbě ho nikdo nezdraví, neptá a ani nevyhýbá. Skoro by si myslela, že je to duch, ale tomu nevěří, tak to bere jen jako svůj výmysl. Povzdechne si, mávne nad tím rukou a zavře oči, aby se prospala. Spánek však přeruší opět zvuk vozíku.

„Tak ale už...“ nedokončí větu, neboť i přes rozostřené oči dobře vidí, co se děje.

Stařenka, se kterou si před obědem povídala, nyní přikryli od hlavy až k patě a odváží ji z pokoje pryč. Sice to trvá pár sekund, pro Sabinu to však přijde jako několik minut. Nemůže uvěřit, že člověk, se kterým si povídala, umřel v ten samý den. Sotva se zavřely dveře, omdlela.

Probrala se po pár hodinách, ale stále tomu nemohla uvěřit. Stále na oné posteli viděla stařenku, která měla oči plné energie a naděje, i když téměř bez života. Následující dny jen tupě zírala z okna nebo si četla knihu.

Když se vrátila z kontroly bez uspokojujivých výsledků, všimla si ihned, že má společnost. Ze šesti postelí byly čtyři plné. Tři naproti ní a jedna u okna, tedy vedle ní. Byli to tři muži a jedna žena, nejspíš autonehoda. Neustále měli živou debatu, takže si Sabina jen četla a snažila se je ignorovat.

Vzhledem k tomu, že chodila spát dřív, než ostatní v pokoji, tak se i dříve budila. Jednoho časného rána opět uviděla toho záhadného doktora. Tentokrát k ní stál zády a sledoval muže uprostřed. Zdálo se jí, že si tam něco zapisuje, ale když dal ruce těla, měl je prázdné.

To svedla na ospalost a opět slušně pozdravila: „Dobré ráno pane doktore.“

Ten opět mlčel, ale tentokrát zareagoval chladným pohledem, kterým ji probodl. Sabina si připadala jako paralyzovaná při tom pohledu. Poté sjel očima na hodinky, které měl na levé ruce a zakroutil hlavou, načež v tichosti odešel.

Sotva zavřel dveře, mohla se opět hýbat, ale šok z jeho pohledu jí sebral veškerou energii a jen si lehla, zatímco koukala do stropu. Během dne, stejně jako stařenka, onen muž zemřel a v Sabině sílil pocit, že onen záhadný doktor není člověk, ale Smrt.

Věděla, že to nemůže říct takto přímo, protože by ji měli za blázná, tak se to snažila oznámit nejdříve přátelům zesnulého: „Myslíte si, že chodí Smrt mezi námi v lidské podobě, jako je v legendách a filmech?“

Odpovědí ji však byl jen ponižující věty: „Ty jsi směšná!“ „Už na tu televizi nekoukej.“ „Nejsi ty náhodou retardovaná? Umřel nám

přítel a ty řekneš tohle?“ „To nemyslíš vážně!“ „Malá ustrašená holčička, co věří pohádkám.“

Zasáhlo ji to hluboko do srdce a tak už nepromluvila, jen si četla. Přitom se všech sil snažila ignorovat okolí, aby nemusela brečet. Další dny ubíhali ve stejném scénáři. Tedy až do chvíle, kdy během oběda přišel do pokoje doktor, kterého viděla jen ona.

Sotva jej uviděla ve dveřích, upustila lžici a jen ho sledovala. Sice se jí opět začali posmívat, to už však nevnímala, neboť se zastavil přímo před ní a sledoval ji. Konečně ho viděla pořádně a zblízka. Sice vypadal jako člověk, jeho oči byli prázdné, temné a chladné. Doslova cítila, že jeho oči z ní vysávají život. Když postřehla, jak si zapisuje její jméno, jen se usmála. Věděla, že už je mrtvá, takže v klidu odložila talíř na stůl a pomalu si lehla. Po dopsání jména se otočil a každým jeho krokem ke dveřím zavírala Sabina své oči. Sotva vyšel ven, zavřela je úplně. Už jen čekala, kdy to přijde a v duchu se loučila se svou rodinou, přičemž jí zpoza očního víčka vyteče slza. Než však stihla ujít svou trasu po tváři, vydechla Sabina naposled.

Bolest lásky

Na okna dopadají kapky deště, zatímco si Melayne předčítá svou oblíbenou knihu, která se jmenuje ShiNoAi. Když dočte kapitolu, zjistí po pohledu z okna, že již neprší a tak se rozhodne jít ven na procházku.

Vezme si na sebe olivově zelenou bundu, těžké boty do nepříjemného počasí a vyrazí se projít směrem k lesu. Cestou nepotká nikoho a ani se tomu nediví. Kdo by taky chodil v takovém počasí ven? Natož pak k lesu.

Cestou nechá vítr, aby jí plál s vlasy, zatímco rukama projíždí vysokou, mokrou travu. Na louce se na chvíli zastaví, aby se mohla nadechnout příjemného deštného vzduchu.

Tohle jí chybělo během horka, které panovalo posledních několik týdnů. Když se nadýchala dost, dorazila na kraj lesa, kde si sedla na lavičku. Byla pod stromem, takže i suchá a nemusela se bát, že nachladne.

Jak tak koukala na louku, zjistila, že jí něco chybí. Lámala si hlavu, co to může být: „Kniha? Ne. Čepice? Taky ne, tu ani nenesím,“ takto přemýšlela několik minut, dokud ji z myšlenek nevytrhla kapka vody padající ze stromu.

Když si ji utírala, v tom jí to došlo – chybí jí přítomnost někoho jiného. Někoho blízkého.

Melayne si lehla na lavičku, dala ruce za hlavu a řekla nahlas: „Proč mi tak najednou chybí něčí přítomnost? Vždy mi stačily knihy,

tak proč zrovna teď..." zavřela oči a vzpomínala, jak sedí doma u okna,

Slunce jí svítí do zad a do knihy, kterou si zrovna čte. Ale i ty vzpomínky narušoval pocit prázdnoty... Prázdnoty uvnitř srdce.

Otevřela oči a uviděla korunu stromů, jak se hýbe ve větru: „I ten strom má někoho, kdo ho pohladí," zašeptala do prázdna. Koukne za obzor a uvidí tam květiny, jak se díky větru třou o sebe: „V přírodě má každý někoho, kdo má k sobě někoho blízkého..." zašeptá ještě více tiše a utře si slzu.

Ještě chvíli tam leží, užívá si čerstvého vzduchu a snaží se přijít na jiné myšlenky. Marně. Když pochopí, že se těch myšlenek nezbaví, rozhodne se pro návrat domů.

Po příchodu zjistí, že její byt se zdá být menší a prázdnější, než kdy předtím. Dokonce už ani pohled na její knihovnu, která byla velká a naplněná tak, že se tam některé knihy nevešly, ji netěšil tak, jako dříve.

Vzala si svou knihu ShiNoAi, usedla do křesla, takže díky Slunečnímu svitu viděla na knihu bez chyby, a chystala se číst.

Po pár stránkách, kdy jí myšlenky nedaly klid, zavřela knihu a zahleděla se z okna, „Proč? Proč já? Proč zrovna teď?" těchto otázek se nemohla zbavit až do večera, kdy Slunce zapadlo.

Když byla tma, rozsvítila si svíčku, při které běžně četla, ale místo čtení si vzala tužku a papír, na který si zapsala všechny své myšlenky.

Po zapsání a zkontrolování, že jsou skutečně všechny, složila papír do malého obdélníku, který potom zapálila. Během toho, co papír hořel, ho sledovala se slzami v očích. Nebyla si jistá, zda to pomůže, ale byla to jediná možnost, jak se mohla zbavit oněch myšlenek... alespoň pro teď...

Během pár dní to však již neudržela a musela vypadnout ven. Pryč. Pryč odtud. Pryč z toho domu, dokud nenajde někoho, s kým by ho mohla sdílet. Nevěděla, kam jít, tak šla na své oblíbené místo poblíž lesa.

Je krásný, slunečný den a všude je plno lidí, kteří se usmívají a baví. Jediná Melayne je jako tělo bez duše. Pomalu se courá, nikoho nezdraví a ani se neusměje. Vypadá jako duch.

Když stojí u lesa, ohlédne se a zjistí, že tady ji štěstí nečeká. Zklamaně dopadne na kolena a sleduje, jak si vítr hraje s jejími vlasy.

„Kam mám jít? Kde můžu najít štěstí?“ ptá se sama sebe, než se zvedne a odejde zpátky domů sbalit si věci. Sice neví, jak dlouho bude pryč a zda se vůbec vrátí, ale i tak si vezme jen pár kusů oblečení, jídlo na pár dní, svou oblíbenou knihu a vyrazí domu. Z města. Rozloučí se s pár lidmi, které náhodou potká při cestě a vyrazí podél lesa po cestě, která po několika kilometrech prudce zatáčí do lesa.

„Je to bezpečné?“ není si jistá, jelikož je zde poprvé.

Po chvíli sebere odvahu a rozhodne se vyrazit tam, kam ji zavede cesta. Má štěstí, že do večera dojde do sousedního města. Jelikož to tu nezná, zeptá se několika lidí, kde může přespat a všichni ji pošlou do hostince.

Po příchodu a optání se na volný pokoj zjistí, že je vše zabraný: „Co mám ale dělat? Jsem tu poprvé a nikoho zde nemám.“ Hostinský pokrčí rameny a nechá ji napospas osudu.

Dobrý den, slečno,“ uslyší za svými zády a tak se otočí. V tu chvíli uvidí mě, muže v černém obleku, jak jí podává ruku: „Mé jméno je Samuel,“ představím se. „Smím znát to Vaše?“ ukloním se.

„Mela... Melayne,“ řekne nejistě. Jde vidět, že má strach.

Melayne, to je krásné jméno,“ usměju se na ní. „Prý nemáte kde přečkat noc.“

„Ano, to je pravda,“ uhne pohledem do země.

„Myslím, že se to dá snadno vyřešit. Kousek odtud bydlím, tak pokud se nebojíte gentlemana,“ zasměju se, aby věděla, že se nemá čeho bát, „Můžete přespat noc u mě. Samozřejmě budete mít vlastní postel i jídlo.“

Melayne se začervená a neví, co odpovědět, až po pár sekundách souhlasí: „Dobře, ale jídlo nemusíte, to mám vlastní,“ ukáže na svou tašku.

„Dobře tedy,“ usměju se, pomalu ji vyvedu z hostince ven a dovedu ke mně domů, kde jí připravím postel.

Než usne, tak si vytáhne knížku a čte si.

„Co to čtete?“ zeptám se zvědavě.

„To je jenom kniha pro holky,“ zasměje se. „Je o lásce a to by se Vám asi nelíbilo,“ řekne a pokračuje ve čtení.

„Přečtete mi aspoň kousek, prosím,“ pobídnu ji a kousek přiblížím, abych ji lépe slyšel.

Melayne chvíli váhá, ale poté začne číst.

Když dočte jednu stránku, tak si lehnu na postel, „Zajímavá kniha,“ podotknu, „Smím se zeptat, odkud ji máte?“

Melayne pomalu zavře knihu a smutně řekne: „Napsala ji moje matka...“

„Aha, to se omlouvám,“ proklínám se, že mám takové otázky. „Takže byste mi ji asi nepůjčila, že?“

Trošku zaváhá, „Možná bych Vám ji mohla půjčit někdy,“ odpoví nakonec nejistě.

„Tak dohodnuto,“ usměju se a popřeju jí dobrou noc.

„Dobrou noc,“ odpoví a usne s pocitem štěstím, s pocitem, že má někoho ve své přítomnosti... někoho blízkého...

Ráno se Melayne probudí v pokoji sama: „To vše byl jenom sen?“ řekne rozespale po otevření očí.

Když se jí zaostří zrak, tak pochopí, že to sen nebyl a není u sebe doma.

„Dobré ráno,“ pozdravím ji ve dveřích s jídlem v ruce: „Spala jste tvrdě, Melayne. Již je čas oběda,“ usměju se a podávám jí jídlo.

„Děkuju,“ posadí se, z příkrývky si udělá něco jako stůl a začne jíst.

„To si ani nesednete ke mně ke stolu?“ zeptám se.

„Sedla bych si, ale víte...“ začervená se a odvrátí zrak.

„Promiňte, zapomněl jsem,“ odejdu na chvíli ven, aby se mohla převléct.

Poté, co se Melayne převlékne, mě zavolá dovnitř a začneme obědovat.

„Nevím, co máte ráda, ale snad jsem se trefil,“ snažím se zahájit konverzaci.

„Nejsem vybíravá, takže i kdybyste přinesl cokoli jiného, měla bych radost,“ mile se usměje. Pocit radosti a štěstí v ní každou chvíli roste. „*Takže to nebyl jen sen,*“ pomyslí si při pohledu na Samuela. V hloubi duše doufá, že konečně našla to, co jí chybělo. Lásku.

„To jsem rád,“ zasměju se a všimnu si, že si mě prohlíží se zájmem v očích, „Co na mě sledujete? Smím-li vědět.“

„Víte...“ začne nejistě, „Ještě nikdy se ke mně takto hezky nikdo nechoval,“ odvrátí zrak, abych si nevšiml slz v očích.

Jemně ji chytnu za ruku a uklidním ji. „Už se nemáš bát,“ schválně jí začnu tykat, aby viděla, že to myslím vážně. Chvilí neví, co si má myslet a tak pouze kouká a drží slzy na krajíčku.

Když posbírá dostatek odvahy, tak pokračuje, „...přišla jsem z jiného města, asi den cesty odtud, abych zjistila, co mi chybí ke štěstí. Vždy mi stačily knihy a prostě, najednou ne...“ Naslouchám

jejím slověům a pomalu začínám chápat, že to, co hledá je důvěra, náklonnost, opora... jednoduše řečeno láska. „...a pak jste přišel Vy-“ odmlčí se a pokračuje, „-pak jsi přišel ty a vše se změnilo.“ Dá si hlavu do dlaní a začne brečet. Stydí se, že to všechno vyklopila a bojí se odpovědi, tak nechce, abych ji viděl.

Pár sekund ji sleduju, ale poté jí lehce pohladím vlasy: „Melayne,“ zašeptám, „Jak jsem řekl, už se nemáš čeho bát.“ Pomalu zvedne hlavu a uvidí, že se na ni mile usmívám a podávám druhou ruku. Neví, co má dělat, takže mi do ní položí svou a tu potom stisknu, „Našla jsi, co hledáš,“ zvednu se a jdu k ní.

Mezitím si druhou rukou otře slzy, začne se usmívat a stejně tak opět brečet, ale tentokrát ne smutkem nebo strachem, ale radostí. „Došla jsi na konec své cesty,“ pomůžu jí se postavit, „Dorazila jsi do cíle,“ obejmu ji a pevně stisknu. Jediné, co slyším, je vzlykot jejího pláče do mého ramene. Opět ji začnu hladit a uklidňovat, i když vím, že to jsou slzy radosti a štěstí... slzy z lásky...

Prožili jsme spolu krásný zbytek jara a letní měsíce.

Každý další den s ní byl krásnější, než předchozí. V její přítomnosti jsem zapomínal na všechny své problémy, svou samotu a starosti s ní spojené. Stejně tak zapomínala i ona na své osamění, které se snažila utopit v knihách. Rád jsem jí předčítal z její oblíbené knihy při východu Slunce, ale radši jsem poslouchal, když mi četla při západu.

Častokrát ji fascinoval tak moc, že zapomněla číst a jen koukala do dálky. V takových chvílích jsem ji pouze objal nebo chytil za ruku a sledoval západ s ní.

„Víš, co je krásnější než západ Slunce?“ zeptal jsem se jí jednoho večera, když jsem ji držel v objetí. „Východ Slunce, při kterém mi čteš?“ odpoví s úsměvem na tváři a chytne mi ruce.

Zasměju se tomu a odpovím jí, „Tvé oči.“

„Mé oči?“ zasměje se a otočí na mě. „Proč mé oči?“ zeptá se se smíchem.

„Protože se nic nevyrovná očím, které patří andělu. Sice jsou spíše tmavé až temné, ale i přesto andělské a i tak krásné.“ Po těch slovech ji políbím a ucítím její zachvění.

„Na něco jsi zapomněl. Co tvé oči?“ řekne po políbení s úsměvem.

„Nezapomněl jsem, ale těm tvým se nic nevyrovná. Tedy ani ty mé,“ vyplážnu jazyk a poslouchám její veselý smích. „Jsem rád, že jsem tě poznal, Melayne.“

„Já jsem taky ráda, že jsem tě poznala,“ odpoví a tentokrát políbí ona mě.

„Měli bychom se vrátit, než bude tma,“ ukážu do dálky a pokračuju, „Slunce dávno zapadlo a za chvíli bude tma.“

„S tebou strach nemám, takže tu klidně budu celou noc,“ odpoví klidně, pustí z objetí a pomalu chytne za ruku. „Takže jdeme?“

„Nemáme na vybranou,“ řeknu, stisknu jí ruku a pomalu vedu lesní cestou při svitu úplňku a hvězd, které vypadají jako rozsypané, a přesto uspořádané.

Melayne mezitím kouká před sebe anebo na nebe: „Dneska je krásně...“ zasní se.

Kouknu na oblohu a potvrdím jí to. Bohužel se tím nemůžeme kochat, protože začíná být docela velká zima a tak po několika minutách dojdeme ke mně domů.

Po příchodu jako vždy položím knihu na stůl a sednu si ke krbu. Melayne však tentokrát kouká z okna a přemýšlí.

Otočím se k ní se slovy: „Nad čím přemýšlíš?“

Ani se neotočí od okna a odpoví: „Nad námi dvěma.“

„Co tím myslíš?“ zeptám se po druhé a po těch slovech se ke mně otočí. I když mě její odpověď v tu chvíli potěšila, nevěstila nic dobrého do budoucna... pouze dobré vzpomínky...

„Krásný pohled...“ pomyslím si, když sleduju západ Slunce v podzimním počasí.

Jen tak tak udržím slzy, když si vzpomenu, jak jsem ho sledoval s tebou...

Pomalů se otočím a chystám se odejít, když v tom se ohlédnu zpět. Ani nevím proč, ale prostě se otočím a sleduju místo, kde Slunce zapadlo.

Pomalů na mě padá tma, zvířata utichají a je slyšet pouze šum větru v listí. Zhluboka se nadechnu, zavřu oči a zaposlouchám se do větru, dokud nevydechnu s otevřenou pusou.

„No, čas abych šel.“. Naposled se kouknu na ono místo, zamáčknu slzu a pomalů odcházím.

Cestou domů slyším, jak mi vítr do uší šeptá tvé jméno...

„Melááááynééé...“ Nevím proč, ale mám pocit, že se mi tak vysmívá a lituje mě zároveň. „Melayne...“

Ať je to jak chce, pokaždé zavřu oči a dám si hlavu do dlaní. I když zde nikdo není, stejně se zakrývám, aby nebylo vidět, že se snažím nebrečet.

„Proč mi to děláš?!“ zakřičím do prázdna a odpovědí mi je opět jen vítr šeptající tvé jméno. „Proč mě tak trápíš...“ kleknu si na zem a oťru slzy. „Copak už netrpím takhle dost? Copak není moje srdce dost zlomené?“ křičím stále do prázdna.

Když vítr utichne, tak tam sedím ještě několik minut, dokud nenajdu sílu se zvednout a jít domů. Po zbytek cesty se snažím ignorovat vítr, který se postupně vrací a s ním i vzpomínky na tebe. Po příchodu domů zabouchnu dveře a zavřu všechna okna. „Konečně mám klid...” řeknu si, když neslyším výsměšný vítr a vezmu si k ruce knihu, kterou jsi mi darovala. ShiNoAi.

„Jak ironické,“ zašklebím se, když si to volně přeložím jako „Smrtící láska,“

Přitom se mi opět vrací vzpomínky na chvíle, kdy jsem byl s tebou - na naše poznání, první setkání, první schůzku.... Neubráním se slzám a začnu brečet. Ruce složím na knihu a hlavu položím mezi ně. Slzy dopadají na obal knihy, ze kterého poté stékají k rukávům, které mám za chvíli mokré. „Co mám dělat? Nechci být bez ní...” říkám si pro sebe nahlas, zatímco brečím. „Udělám cokoli, i kdyby jen pro minutu s ní!“ bouchnu do stolu tak silně, že shodím svíčku, která díky slzám na stole zhasne. V místnosti se rozhostí tma, větší než venku a tak se podívám z okna. Jsou krásně vidět hvězdy, což je v těchto místech a období neobvyklé. Najednou na mě padne pocit, že bych měl jít ven. Hlasitě si povzdechnu, kouknu na knihu, která leží v slzách, zvednu ji a otru, poté položím na polici a vyrazím ven do tmy...